

nespadá okolnost ta vůbec na váhu. Také okolnost, že obžalovaní vyvíjeli pouze činnost sprostředkovatelskou jako komisionáři, není podřadění jejich jednání pod trestný předpis § 21 cís. nař. na závadu, pakliže jich činnost formálně označena býti může jako kup. Lhostejno jest, kupovali-li na účet vlastní nebo na účet nějakého komitenta. Rozhodným jest toliko, byla-li jejich spolučinnost směřující na vlastní zisk pro převod zboží do konsumu potřebnou, poměry obchodními ospravedlněnou, čili nic. Nebyla-li potřebnou, pak směřovala na zbytečné předražování zboží a sice i tenkrát, když zisk za sprostředkování vymíněný nepřevyšoval meze v obchodu obvyklé. Namítal-li obhájce, že sprostředkovatelská činnost obžalovaných není ničím jiným, než-li částí režie, jež spojena byla s dotyčným obchodem, dlužno poukázati k tomu, že obžalovaný M. nečítal si jen zájízdku do Pardubic, nýbrž také provisi, takže příslušné předměty zdražily se zbytečně aspoň o tuto provisi. Z toho vyplývá, že výrok, kterým vyloučen byl úmysl obžalovaných, vyhnati ceny zboží na přemrštěnou výši, spočívá na úvahách právě závadných a stává se tím rovněž vratkým. Soud směl jen tenkrát obžalované obžaloby sprostí, mohl-li zjistiti, že jich činnost při dotyčných obchodech byla z obchodního stanoviska potřebna neb užitečna, aby přechod zboží do konsumu urychlila. Po stránce té případ zkoumati soud rozhodující opomenul. Ohledně obžalovaného Otokara M. klade též rozsudek váhu na okolnost, že koupil cikorii, mýdlo a svíčky toliko u těch pardubických obchodníků, kteří, jsouce právě povoláni ku konání služby vojenské, rozhodli se, že obchody své zavrou. Nevyplývá sice z rozsudku, že by soud dovozoval snad ze zjištění toho zvláštní důsledek pro otázku viny. Budiž však přece na to poukázáno, že i tento výrok rozsudku nesrovnává se s obsahem konstitutu Otokara M., na něž se důvody dotyčně odvolávají. Obžalovaný M. udal toliko, že koupil mýdlo »Monopol« a veškeré svíčky »Hella« od jednoho obchodníka, který šel na vojnu. Při hlavním přelíčení z 5. dubna 1918 pak dodal — a tak se též dle protokolu o hlavním přelíčení ze dne 30. července 1918 ospravedňoval — že mu H. řekl, aby pro něho zajel do Pardubic, koupit nějaké zboží, že tam bude něco k dostání, poněvadž odtamtud narukovali obchodníci na vojnu; on že skutečně do Pardubic zajel a zboží koupil, od koho však, že jmenovitě udati nemůže; byli to prý většinou velkoobchodníci. Právem poukazuje tudíž zmáteční stížnost na to, že dotyčné zjištění rozsudku nesrovnává se se spisy, v nichž není podkladu pro okolnost, že by M. byl koupil zboží toliko u pardubických obchodníků, kteří, jsouce právě povoláni na vojnu, rozhodli se obchody své zavřít. Bylo tudíž dáti místo oprávněné zmáteční stížnosti státního zastupitelství, rozsudek ve výroku, kterým obžalovaný M. a T. sprostěni byli, co zmátečný zrušiti a věc ku opětnému projednání sborovému soudu první stolice vrátiti.

Čís. 34.

K pojmu věci uzamčené (§ 174 Ilc tr. zák.).

(Rozh. ze dne 5. dubna 1919, Kr I 54/19.)

Rozsudkem krajského jako nalézacího soudu v Jičíně uznán obžalovaný vinným zločinem krádeže, jehož dopustil se tím, že, vniknuv na ne-

uzamčenou půdu, odcizil tam z místnosti, oddělené od ostatního prostoru uzamčenou, 2 m vysokou přehradou, již přešel, věci v hodnotě přes 50 K.

Zmateční stížnost obžalovaného do tohoto rozsudku, pokud opírala se o § 281 č. 10 tr. ř., byla nejvyšším soudem jako soudem zrušovacím po ústním líčení zavržena z těchto

důvodů:

Ani v části, vyhrazené roku k veřejnému líčení, není zmateční stížnost ospravedlněna. Mní, že nalézací soud, vyloživ mylně pojem věci uzamčené, podřídil skutek obžalovaného pod trestní ustanovení § 174 II lit. c) tr. zák. na skutek ten se nehodící, takže v pravdě jedná se prý jen o přestupek krádeže (§ 281 č. 10 tr. ř.). Stížnost není v právu. Uzamčenými po rozumu § 174 II lit. c) tr. zák. jsou věci, k nimž cizí osoby nemají normálního přístupu, takže, chtějíce si je osvojit, musí nejprve zdolat překážku, již majitel zámysle položil mezi ně a věc k její ochraně před osobami cizími. Při tom jest lhostejno, jaké povahy překážka jest, zda věc jest ve vlastním, užším slova smyslu uzamčena, či chována jest v místnosti, chráněné před cizím vstupem zdí nebo jinou přehradou, a lhostejno jest, zda zdolat lze překážku s větším nebo menším napjetím sil. Větší nebo menší zdolatelnost překážky jest rázu individuálního, s hlediska trestnosti bezvýznamného. Záleží na síle, zručnosti a obratnosti zloděje a jeho pomocných prostředcích. Se zdokonalováním ochranných prostředků drží takřka stejný krok technická vyškolenost zlodějů. Nedobytná pokladna bude pro jednoho zloděje překážkou nezdolnou, pro jiného hračkou, 2 m vysoká ohrada bude pro jednoho zloděje nepřekročitelna, jiný překoná ji hravě. Trestnost nemůže se řídit tímto individuálním měřítkem zloděje, pro trestnost stačiti musí objektivní znak, vyčerpávající se v tom, že majitel věci chtěl přístup k věci cestou normální stížit a také skutečně stížil.

Čís. 35.

Právní zástupce z povolání, jenž jako obviněný byl sprostěn ze soukromé obžaloby, nemá proti soukromému obžalobci nároku na náhradu útrat obhajovacích úkonů, jež jím samým nebo jeho kanceláři byly převzaty.

(Rozh. ze dne 5. dubna 1919, Kr I 142/19.)

K zmateční stížnosti, podané generální prokuraturou na záštitu zákona, uznal Nejvyšší soud jako soud zrušovací právem: Usnesením okresního soudu v Chebu ze dne 1. února 1919 a potvrzujícím je usnesením krajského soudu v Chebu ze dne 12. února 1919, pokud jimi byly v trestní věci Marie H. proti Dru. Mořici Z. přikmány obviněnému proti soukromé obžalobkyni útraty vzešlé vlastním hájením se obviněného, byl porušen zákon v ustanoveních §§ 381, 383, 390 tr. ř.

Důvody:

Marie H. podala u okresního soudu v Chebu proti Dru. Mořici Z., advokátovi v Chebu, žalobu pro přestupek proti bezpečnosti cti dle § 491 tr. zák. Rozsudkem okresního soudu v Chebu ze dne 12. srpna 1918 byl